

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně:

T. T. M. N., narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2018, č. j. MV-17264-5/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2018, č. j. MV-17264-5/SO-2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-34159-4/DP-2017, kterým bylo dle § 169r odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. Žalobkyně se v žalobě domáhala také toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby konstatovala, že žalovaný naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení, dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobkyně konkrétně nesouhlasila s tím, jak žalovaný vypořádal její odvolací námitku týkající se podání žádosti v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Z aplikační praxe správních orgánů je žalobkyni známo, že v ostatních případech je přítomnost účastníků řízení ve výkonu vazby nebo trestu objektivní překážkou pro podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, neboť ve vězení není přístup k formulářům potřebným k podání žádosti o prodloužení pobytu, tj. k úřednímu tiskopisu podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a stejně tak tam nelze obstarat další spoustu k tomu potřebných náležitostí jako kolky, fotografie a dokumenty o příjmech od správních orgánů. Žalobkyně nemohla žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podat také proto, že plně neovládá český jazyk. Bez pomoci předkladatele by nebyla proto schopna ani úřední tiskopis vyplnit.
4. Žalovaný se podle žalobkyně taktéž nedostatečně vypořádal s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze podat žádost do pěti dnů po odpadnutí překážek na vůli cizince nezávislých. Další podmínkou je sdělení překážek při podání žádosti, což žalobkyně učinila, správní orgány ji však nevyzvaly k prokázání těchto důvodů. Žalobkyně rovnou s podáním žádosti po propuštění z výkonu trestu přiložila k průvodnímu dopisu veškeré doklady, kterými byla existence objektivní překážky prokázána, správní orgány je však zcela ignorovaly.
5. Podle žalobkyně se v důsledku nesprávného a nezákonného postupu správního orgánu I. stupně, kterým bylo vydání procesního usnesení dle správního řádu namísto vydání meritorního rozhodnutí, správní orgány účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. V tomto ustanovení zákona uvedený výčet podle žalobkyně představuje minimální množinu faktorů, a správní orgán se tedy musí vypořádat se všemi. Dovozuje, že dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona podle žalobkyně nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Správní orgány se k přiměřenosti nijak nevyjádřily. Žalobkyně žije na území České republiky již od roku 2011. Žije zde se svým manželem N. D. P., který má v České republice povolen dlouhodobý pobyt, a taktéž se svým tělesně postiženým synem N. N. K., narozeným dne „X“. Syn je od narození ochrnutý na dolní polovinu těla, pohybovat se dokáže pouze na invalidním vozíku. Již podstoupil tři operace a je nutná jeho pravidelná kontrola v nemocnici. Dle přiložených lékařských zpráv je jeho zdravotní stav závažný, neboť potřebuje asistenci i při vyměšování a dalších běžných činnostech.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Otec podniká a sám se o něj nedokáže postarat. Syn proto potřebuje přítomnost matky na území, neboť vyžaduje každodenní intenzivní péči. Rozhodnutí žalovaného je s ohledem na tyto skutečnosti jednoznačně nepřiměřené.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Uvedl, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemusí být podána žadatelem osobně, avšak lze ji podat i písemně, případně prostřednictvím zmocněného zástupce. Osobě ve výkonu trestu není znemožněn písemný kontakt se správními orgány. V případě, že by žádost nebyla podána na úředním tiskopise, správní orgán I. stupně by účastníci řízení vyzval k odstranění vad žádosti a poskytl jí přiměřenou lhůtu. Žalovaný zároveň upozornil, že žádost měla být podána nejpozději dne 3. 1. 2016, avšak k trestu odnětí svobody byla žalobkyně odsouzena rozsudkem ze dne 10. 2. 2017. Neprokázala tedy, že by jí ve včasném podání žádosti bránily důvody na její vůli nezávislé. Vzhledem k tomu, že žalobkyně při podání žádosti nejen sdělila důvody, které jí podle jejího názoru bránily v jejím včasném podání, ale své tvrzení doložila i usnesením o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vydaným Okresním soudem v Havlíčkově Brodě dne 15. 11. 2017, č. j. 14PP 190/2017-11, správní orgán I. stupně neshledal důvody k pochybnostem, a tím ani k dalším výzvám za účelem ověření uváděných důvodů.
7. Podle žalovaného při zastavení řízení o žádosti z procesních důvodů správní orgán nezkoumá přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. V daném případě však podle něj nebyly ani žádné důvody k namítanému „*vyhýbání se vydání meritorního rozhodnutí*“, neboť pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obligatorním důvodem zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu i důvodem k zamítnutí žádosti o jeho prodloužení. K narušení namítaných rodinných vazeb podle žalovaného došlo již v důsledku trestné činnosti žalobkyně.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

8. Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného označila jeho argumentaci za zcela zavádějící. Je totiž podle ní sice pravdou, že předmětný rozsudek byl vydán dne 10. 2. 2017, důležité ale je, že osobní svoboda žalobkyně byla omezena již dne 9. 4. 2015. Tato skutečnost byla správnímu orgánu I. stupně doložena spolu s podáním žádosti, a to potvrzením o propuštění z výkonu trestu, ve kterém je toto datum uvedeno. Je tedy zřejmé, že žalobkyně neměla možnost z důvodů na její vůli nezávislých svou žádost podat včas, a tuto skutečnost správnímu orgánu prokázala, stejně jako to, že dodržela zákonnou pětidenní lhůtu k podání žádosti dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně zopakovala svou argumentaci uvedenou již v žalobě, podle které je jí z aplikační praxe správních orgánů známo, že v ostatních případech je přítomnost účastníků řízení ve výkonu vazby nebo trestu objektivní překážkou pro podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Dodala, že z důvodu omezení osobní svobody přirozeně neměla přístup k internetu, a nemohla si tedy kvůli důvodům na její vůli nezávislým, tedy objektivní překážce, zjistit potřebné informace, včetně možnosti neformálního podání, kterou argumentovaly správní orgány. Vzhledem ke zkušenostem s jinak formálním správním řízením a nutností vyplňovat rozličné formuláře tuto možnost nemohla ani tušit.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Jelikož plně neovládá český jazyk, bez pomoci předkladatele by nebyla schopná si sepsat ani neformální žádost.

9. K otázce týkající se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života citovala pasáže týkající se přímé aplikovatelnosti článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, a ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29. K prvnímu rozsudku dodala, že rozhodnutí o zastavení řízení je sice svou povahou procesní, ale ve svém důsledku má pro žalobkyni stejný dopad jako rozhodnutí meritorní. Ve světle citované judikatury rovněž nelze ani konstatovat a předjímat, že by v daném případě došlo k zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny automaticky.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně, která původně jednání požadovala, v podání ze dne 18. 3. 2021 výslovně uvedla, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání, a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobkyni skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny dne 3. 1. 2016. Žádost o prodloužení tohoto pobytového oprávnění podala prostřednictvím svého zástupce dne 20. 11. 2017, přičemž zároveň doložila, že v období od 9. 4. 2015 do 15. 11. 2017 byla omezena na svobodě, a to nejprve v důsledku vazebního stíhání a poté v důsledku výkonu trestu odnětí svobody. Správní orgán I. stupně řízení o její žádosti zastavil, neboť byla podána opožděně a zároveň jejímu včasnému podání nebránily důvody nezávislé na vůli žalobkyně, neboť omezení svobody žalobkyně v období od 9. 4. 2015 do 15. 11. 2017 nepovažoval za důvod nezávislý na její vůli. Uvedl, že zákon v jejím případě nevyžadoval, aby žádost podala osobně, žádost též mohla podat např. i prostřednictvím zplnomocněného zástupce. O podaném odvolání žalobkyně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, ve kterém doplnil, že osobě ve výkonu trestu odnětí svobody není znemožněn písemný kontakt se správními orgány. K odvolací námitce žalobkyně týkající se povinnosti správních orgánů posuzovat dopad rozhodnutí do jejího soukromého a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rodinného života žalovaný s poukazem na judikaturu správních soudů uvedl, že toto nebylo s ohledem na procesní povahu rozhodování nezbytné.

14. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.
15. Zabránil-li včasnému podání žádosti důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec dle § 47 odst. 3 téhož zákona oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Důvody pro pozdější podání žádosti je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
16. Podal-li cizinec žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn, správní orgán řízení usnesením dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaví.
17. Zákon o pobytu cizinců stanoví pravidla pro podávání žádostí o prodloužení pobytového oprávnění. Zákonodárce však současně předvídal i situace, kdy může dojít k opožděnému podání žádosti, a v zákoně upravil omluvitelné důvody, pro které lze opožděné podání akceptovat. Za omluvitelné důvody označil takové, které jsou na vůli cizince nezávislé a které mu neumožnily žádost v zákonné lhůtě podat. V tomto institutu je tak obsažen ústavní požadavek proporcionality, neboť umožňuje meritorně projednat i opožděně podanou žádost, avšak toliko v případě osvědčení omluvitelného důvodu.
18. Za důvody nezávislé na vůli cizince považoval Nejvyšší správní soud v minulosti například nemoc cizince, respektive dočasnou pracovní neschopnost z důvodu nemoci (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31, či ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015-40). Naproti tomu v rozsudku 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„nesprávné povědomí stěžovatelky o právní úpravě a o možnosti podat žádost, aniž by byla zcela kompletní, však není ve smyslu výše uvedené právní úpravy a citované judikatury objektivním důvodem, který jí zabránil podat žádost včas.“* Stejně tak pokud v nyní posuzovaném případě žalobkyně nevěděla, že lze žádost podat bez splnění všech náležitostí, nejedná se o objektivní důvod, který by jí bránil v podání žádosti.
19. Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 21. 10. 2020, č. j. 2 Azs 45/2020-38, konstatoval, že výkon trestu odnětí svobody či obdobné omezení na osobní svobodě nelze v případě, kdy cizinci není zákonem stanovena povinnost žádost podat osobně, považovat za důvod na vůli cizince nezávislý, jenž brání včasnému podání žádosti dle § 47 odst. 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců (viz zejm. 30. odstavce odůvodnění rozsudku).
20. K tomu tento soud konstatuje, že zákon o pobytu cizinců ve svém znění účinném v době, kdy žalobkyni končila platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, tj. ke dni 3. 1. 2016, nestanovoval povinnost podat žádost o prodloužení tohoto pobytového oprávnění osobně.
21. Rovněž soud poukazuje na práva, která žalobkyni jakožto obviněné v době, kdy mohla podat včasnou žádost o prodloužení jejího pobytového oprávnění, příslušela podle zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby. Podle § 20 odst. 1 tohoto zákona obviněný smí k uplatnění svých práv a oprávněných zájmů podávat stížnosti a žádosti orgánům příslušným k jejich vyřízení; stížnost nebo žádost musí být orgánu, jemuž je adresována, neprodleně odeslána. Ředitel věznice určí okruh zaměstnanců Vězeňské služby pověřených přebíráním a odesíláním stížností a žádostí a jejich evidencí; vytvoří takové podmínky pro podávání stížností a žádostí obviněných, aby bylo vyloučeno, že s nimi budou zacházet jiné než oprávněné osoby. Podle § 20 odst. 4 tohoto zákona obviněný má právo na poskytování právní pomoci jeho obhájcem nebo advokátem, který obviněného zastupuje v jiné věci, vést s ním korespondenci a hovořit s ním bez přítomnosti třetí osoby. Obdobná práva přísluší odsouzenému podle § 26 odst. 1 a 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů.

22. Soud na základě výše uvedeného tedy uzavírá, že žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opožděně, přičemž rovněž nesplnila podmínky vyplývající z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňující vadu opožděnosti žádosti zhojit. Správní orgán I. stupně proto postupoval správně, když řízení o její žádosti zastavil podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nepochybil ani žalovaný, který toto rozhodnutí potvrdil. Soud podotýká, že správní orgán I. stupně neměl možnost jakéhokoliv jiného správního uvážení, neboť by jednal v rozporu s § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.
23. K námitce týkající se žalobkyní tvrzené povinnosti správních orgánů vážit otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně soud konstatuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí zkoumat posuzování dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života, tedy zabývat se přiměřeností ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, publ. pod č. 25/2017 Sb. NSS, dospěl k závěru, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců „stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“ Dále ve 23. bodě rozhodnutí konstatoval, že „nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“ Ve 24. bodě rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahujících se na dané rozhodnutí: „Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Konkrétně k otázce povinnosti posuzování dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka v případech, kdy ve věci není rozhodnuto meritorně, se pak opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019-46, judikaturu v dané věci a výklad právní úpravy shrnul následujícím způsobem:

„K námitce týkající se nutnosti posouzení zásahu rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatelky Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že obecně v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizinky, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35).“

25. S uvedenými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dospěl tedy k závěru, že správní orgány neměly povinnost se v dané věci zabývat posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. S ohledem na to soud neprovedl dokazování lékařskými zprávami týkajícími se syna žalobkyně.
26. Soud uzavírá, že i když se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. V posuzovaném případě bylo především na žalobkyni, aby střežila svoje práva a podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu včas.
27. Z uvedených důvodů soud žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. března 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.